

JA IK WIL! (weer)

Deze vrouwen geloofden eigenlijk niet dat er voor hun nog een liefde zou zijn, totdat hij voorbijkwam. Daarom zeggen Marleen en Ria straks volmondig JA tegen hun nieuwe liefde, en heeft Marijke dat al gedaan.

Interviews: Merel Brons. Fotografie: Robert Alexander

Marijke Martens (70) trouwde na het overlijden van haar man met haar middelbare schoolliefde Frits (69). Marijke heeft een zoon van 46 en een dochter van 44.

“Het voordeel van het trouwen met mijn jeugdliefde is dat we elkaar niets hoeven uit te leggen. We kennen elkaar al zo lang en goed. We kwamen vroeger bij elkaar over de vloer, kennen elkaars ouders, zussen en broers. Daardoor voelt het heel vertrouwd. Vijftien jaar geleden overleed mijn man Eric aan longkanker. Een verdrietige tijd, voor mij en voor onze kinderen. Ik moest afscheid nemen van de man met wie ik 33 jaar samen was geweest en voor wie ik altijd heel veel liefde had gevoeld. Toen hij zo ziek was, zei Eric tegen me: ‘Jij komt nog wel een keer een andere man tegen.’ Ik wuifde dat weg, was daar helemaal niet mee bezig op dat moment. Maar toen hij was overleden, diende die nieuwe man zich sneller aan dan gedacht.”

Vonk

“Eigenlijk was het helemaal geen ‘nieuwe man’ die mijn leven binnenwandelde. Het was Frits, mijn jeugdliefde uit mijn middelbareschooltijd. In die periode waren wij een paar jaar samen. Toen we gingen studeren, verloren we elkaar uit het oog. Maar Frits heeft altijd een speciaal plekje in mijn hart gehad. Via onze moeders werd ik op de hoogte gehouden over hoe het hem verging. Hij woonde in het buitenland en had inmiddels drie kinderen. Ik zag hem nog één keer toen ik was uitgenodigd bij zijn promotie aan de universiteit. Ik voelde toen wel een vonk tussen ons overslaan, maar deed daar natuurlijk niets mee. Ik was gelukkig getrouwd met Eric, had twee kleine kinderen. En ook hij had een huwelijk en een gezin. We schreven elkaar daarna af en toe brieven.

Daarin waren we openhartig en eerlijk over onze levens. Ik vond het leuk om te horen hoe het met hem ging. De briefwisseling met Frits bleef, ook toen mijn man overleden was. Later kwam er een ontmoeting en uiteindelijk bloeide onze liefde op. Mijn kinderen stonden niet te juichen dat we een relatie kregen, want het was vrij snel na het overlijden van hun vader. Natuurlijk begreep ik dat, maar ik vond ook dat ik voor mijn eigen geluk moest kiezen. Mijn motto is: zorg dat je geen spijt hoeft te hebben van de dingen die je niet hebt gedaan. Ik moest de liefde tussen mij en Frits een kans geven.”

“MIJN KINDEREN STONDEN NIET TE JUICHEN DAT WE EEN RELATIE KREGEN”

Bevlieging

“Na twee jaar zijn we getrouwd. Het was een kleine, intieme bruiloft op Schiermonnikoog. Later gaven we nog een feest voor een grotere groep mensen. Toen Frits me vroeg om met hem te trouwen, zag ik dat als een mooie bezegeling van onze liefde. Ik twijfelde niet. Gevolg van ons huwelijk was wel dat ik bij hem in Friesland zou komen wonen. Ik woonde op dat moment in Brussel, dus het was een behoorlijke stap om mijn hele leven naar het noorden te verplaatsen. Toch deed ik het, uit liefde voor Frits. Met ons huwelijk toonden we de buitenwereld dat wij serieus met elkaar verder wilden en dat het geen bevlieging was. De beslissing om met Frits mijn leven te delen, heeft

goed uitgedrukt. We zijn nog steeds heel gelukkig samen. Eigenlijk gaat het vanaf het allereerste begin tussen ons van een leien dakje. Juist ook omdat we elkaar al zo lang en goed kennen. Het vertrouwen is er. Ik weet wat ik aan Frits heb en andersom. Ik word niet verrast of teleurgesteld. Ik denk dat ik het daarom met hem aandurfde. Met een ‘echt nieuwe man’ had ik dit niet zo snel gedaan. Frits en ik hebben een goed leven. We vinden het heerlijk om samen op reis te gaan, maar kunnen ook ontzettend genieten van rustige weekends in ons huis in Friesland. Samen een beetje koken, een lekkere wijn drinken bij het eten. We hebben genoeg aan elkaar. Tijdens de zomer trekken we er vaak opuit met onze kampeerauto. Ook dan is het heerlijk. Met deze auto zagen we al veel van Europa. Het is behoorlijk basic, maar als wij met elkaar zijn, is het gewoon goed en gezellig. Onlangs hebben we een belangrijke beslissing genomen: we verhuizen naar Bergen op Zoom. De plek waar het ooit allemaal begonnen is, toen op de middelbare school.”

Marleen van Vugt (48, schoonheids-specialiste) trouwt op 30 december met Marcel (48). Marleen is eerder getrouwd geweest en heeft een dochter van 22.

“Het klinkt misschien een beetje zweverig, maar toen ik Marcel zag staan in de kroeg, voelde ik heel sterk: dat is hem. Alsof iemand heeft geregeld dat wij elkaar die avond ontmoetten. Na mijn scheiding was ik alweer vijftien jaar alleen. Tussentijds had ik wel wat spannende, mysterieuze mannen ontmoet, maar dat bleken steeds foute types. Elke keer werd ik teleurgesteld als bleek dat ze toch meer interesse in zichzelf hadden dan in mij. Inmiddels nam ik genoegen met mijn leven zoals het was. Ik werkte als schoonheidsspecialiste in mijn eigen salon, ging er veel opuit met mijn vriendinnen en mijn dochter en ik hadden het goed samen. Dan maar geen man meer in mijn leven, dacht ik. Mensen om me heen zeiden: ‘Jij blijft zeker niet alleen, je bent zo’n leuke vrouw.’ Nou, ik had er een hard hoofd in. Op een vrijdagavond kwam er een vriendin langs. We opperden om nog even wat te gaan drinken in onze stamkroeg, maar hadden eigenlijk allebei niet zo’n zin om de deur uit te gaan. Toch gingen we, voor een uurtje. Maar dat uurtje werd tot diep in de nacht, omdat we Marcel en zijn vrienden tegenkwamen. Zodra we het café binnenkwamen, zag ik hem staan. Het was alsof er een spotlight op hem werd gericht, mijn blik werd steeds naar hem toe getrokken. Een knappe, kale man, met een ongelooflijk charmante uitstraling. Even later knoopte hij een praatje met ons aan. Meteen was het heel vertrouwd en konden we heerlijk met elkaar kletsen. Ik kan me niet meer herinneren waarover we het precies hadden, maar wel dat ik aan zijn lippen hing. Intussen voelde ik mijn knieën knikken. Aan het einde van de avond ging ik zwevend naar huis. Wat een leuke man had ik ontmoet! Hij belde de volgende dag en we maakten een af-

spraak voor later die week. De rest van het weekend kon ik niet eten of slapen door de vlinders in mijn buik. Zo verliefd was ik nooit eerder geweest.”

Hyperventileren

“We hadden afgesproken dat hij die week bij mij zou langskomen en dat ik hem een schoonheidsbehandeling zou geven. Dat is er nooit van gekomen. De dag voor onze afspraak was ik zo zenuwachtig, dat ik steeds moest hyperventileren. Mijn dochter zei: ‘Doe maar rustig, het komt vast allemaal goed.’ Ze had gelijk. Marcel kwam langs en we hebben een heel gezellige avond gehad. Waar andere mannen altijd de neiging hadden om al tijdens de eerste afspraak tegen me aan te gaan zitten, bleef Marcel netjes op zijn eigen stoel. We namen afscheid met

“HET VOELT GOED, WAAROM ZOU IK WACHTEN?”

drie zoenen. Toen hij me vroeg of ik een keer met hem uit eten wilde, was ik helemaal in de wolken. En tijdens ons etentje hadden we de grootste lol, omdat we allebei in het schemerlicht maar moeilijk de kaart van de tapasbar konden lezen. Dat krijg je als je bijna vijftig wordt, grapten we. Aan het einde van de avond kusten we elkaar voor het eerst. Vanaf dat moment ging alles in een stroomversnelling. Al na een maand hadden we het over samenwonen. Dat kon toen praktisch gezien niet meteen, omdat Marcells huis moest worden verhuurd. Maar na een halfjaar trok hij bij ons in. Mensen uit mijn omgeving waren enorm verbaasd: ‘Wat ben je toch aan het doen? Zo snel, Marleen!’ Vroeger hadden die opmerkingen me misschien aan het twijfelen gebracht, maar nu sta ik

zo sterk in mijn schoenen, dat ik me niets meer aantrek van de mening van anderen. Het voelt gewoon erg goed met Marcel. Waarom zou ik wachten? Ook toen Marcel me ten huwelijk vroeg, heb ik daar geen moment over getwijfeld. Ik zei volmondig: ‘Ja.’”

Tranen van geluk

“De voorbereidingen voor ons huwelijk zijn in volle gang. Met mijn dochter heb ik laatst een mooie jurk uitgezocht bij een bruidsmodewinkel. In de auto terug, voelde ik de tranen over mijn wangen lopen. Ik had nooit gedacht dat ik op mijn leeftijd nog iemand zou tegenkomen bij wie ik me zo goed voel als bij Marcel. Tussen ons klopt het voor tweehonderd procent. Ik wist niet dat dit soort mannen bestond. Hij laat me elke dag zien dat hij mij waardeert om wie ik ben. Hij kijkt niet alleen naar mijn buitenkant, maar hij geeft om mijn ziel. Hij helpt me met alles wat ik doe. Of dat nu de marketing voor mijn schoonheidssalon is, of het snoeien van de tuin. Dat we nu gaan trouwen, is een mooie film die werkelijkheid wordt. De bekroning op onze liefde. Ik kan niet wachten tot ik straks vol trots kan uitspreken: ‘Dit is mijn man.’”

PS

In 2014 werden er 65.333 huwelijken gesloten in Nederland. 64.074 huwelijken waren tussen mannen en vrouwen. 532 mannenstellen trouwden en er werden 737 huwelijken voltrokken tussen twee vrouwen.

Ria Houtkooper (69, arts) trouwt op 7 juli met Antoine (70). Ria was twee keer eerder getrouwd en ze heeft twee dochters van 43 en 41.

“Ik weet dat als ik nu trouw, de woorden: in voor- en tegenspoed, in gezondheid en ziekte, een andere lading hebben dan de eerste keer dat ik trouwde. Toen studeerde ik nog, lachte het leven me toe en had ik geen idee wat me te wachten stond. Nu ik 69 ben, weet ik dat dit echt de laatste keer is dat ik zal trouwen. En dat ik voor deze man zal moeten zorgen als hij ouder wordt. En hij voor mij. Dat wij deze verbintenis nog op onze leeftijd met elkaar aangaan, vind ik bijzonder.”

Costa Rica

“Sinds mijn eerste huwelijk is mijn leven behoorlijk roerig verlopen. Met mijn eerste man kreeg ik twee dochters en we verhuisden naar Costa Rica. Daar zouden we een jaar blijven, maar dat werden er steeds meer. Sterker nog, we bouwden er ons hele bestaan op. We werkten, leerden de taal en onze kinderen gingen naar school. Ons huwelijk heeft het niet gered, we zijn uit elkaar gegroeid en uiteindelijk gescheiden. Net toen ik op het punt stond om met de kinderen terug te verhuizen naar Nederland, kwam er een Costaricaan op mijn pad, Herbert. Een man met wie ik heel gelukkig was en met wie ik trouwde. Het was een kleine, ingetogen bijeenkomst, omdat mijn vader kort ervoor was overleden. Ons huwelijk was goed, we hadden het fijn samen. Tot het moment dat het noodlot toesloeg en Herbert verongelukte. Weer dacht ik: zal ik teruggaan naar Nederland? Toch gebeurde dat niet. Herbert en ik hadden samen een huis gekocht en door de juridische afwikkeling daarvan, werd ik gedwongen om toch nog in Costa Rica te blijven. Het was een moeilijke tijd, want ik moest vechten voor alles wat we samen hadden opgebouwd. En intussen was ik natuurlijk intens verdrietig door het verlies van mijn man. Dit is mijn lot, dacht ik.

Ik blijf nu voor de rest van mijn leven alleen. Maar niets bleek minder waar.”

Nederland

“Tijdens een bezoek van een maand aan Nederland, moedigde mijn zus me aan om me in te schrijven bij een datingsite. Een datingsite? Dat is toch niks voor mij? Zij vertelde hoe haar zoon na zijn scheiding via zo'n site een nieuwe liefde had weten te vinden. Ik besloot de stoute schoenen aan te trekken en toch een profiel aan te maken. Ik zag het een beetje als een grap en zou wel zien wat er uitkwam. Direct kreeg ik veel berichtjes van verschillende mannen. Ik vond het allemaal maar niks. Maar toen ik in Nederland was aangeko-

“DAT WIJ DEZE VERBINTENIS OP DEZE LEEFTIJD NOG MET ELKAAR AANGAAN, VIND IK BIJZONDER”

men, viel mijn oog op het bericht dat ik had gekregen van ene Antoine. Hij had ook in het buitenland gewoond, was nu in Nederland. Hij klonk meteen interessant. Toen ik hem antwoordde, bleek dat we elkaar ooit al eerder hadden ontmoet. Ik vertelde dat ik in Costa Rica had gewoond en hij herinnerde zich dat hij ooit met mij en mijn man een krottenwijk had bezocht. Ik vond het een bijzondere samenloop van omstandigheden en besloot een afspraak met hem te maken.”

België

“Het eerste wat ik dacht toen ik hem zag, was: o, ben jij het! Ergens voelde ik toch die herkenning van de man die ik dertig jaar geleden had ontmoet. Het was meteen vertrouwd tussen ons. We moesten in ons gesprek dertig jaar bijpraten, er viel geen moment stilte. Ik vond hem intelligent, we

dachten over heel veel dingen hetzelfde en konden enorm met elkaar lachen. Het pàste gewoon. Er volgden meerdere afspraakjes in de maand dat ik in Nederland was. Al snel voelde ik: ik ben hoteldebotel op deze man. Ik voel me geen zestig, maar zestien. In de maanden erna reisden we af en weer: hij kwam naar Costa Rica en ik bezocht hem in België, waar hij woonde. Inmiddels hebben we besloten dat we ook in België gaan wonen. Ik heb mijn huis in Costa Rica verkocht, mijn spullen gepakt en ben deze kant op gekomen. Dat was een grote beslissing, maar ik zie de toekomst met Antoine rooskleurig in. Samen koken in ons nieuwe huis, samen quatre-mains pianospelen en tuinieren. Onze liefde wordt straks bezegeld met een huwelijk. Toen hij me vroeg tijdens een tripje naar Zwitserland aarzelde ik geen moment. De plannen zijn al gemaakt: we trouwen in de kerk, maar niet vóór de kerk. Onze vier kinderen zijn getuigen en ook de receptie en het diner zullen in diezelfde kerk plaatsvinden. Het lijkt me geweldig om daar straks met zijn allen aan een grote tafel te zitten en te proosten op de liefde. Want wie had nou gedacht dat ik die op mijn leeftijd nogmaals zou mogen vinden?”

PS

10.798 vrouwen die in 2014 trouwden, waren al eens eerder getrouwd geweest en stonden geregistreerd als gescheiden. Dat was bij 11.895 mannen het geval. Gescheiden vrouwen hertrouwen gemiddeld op hun 46e. Mannen op hun 49e.